

6. Prvi duhovniki

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

7. Nov. 2020

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Sredi splošnega navdušenja, ki ga je prinesel *nihil obstat*, je Jožefmarija ohranil previdno zadržanost, da se ne bi v čem pre naglil. Njegov izostreni nadnaravni čut mu je, kot ustanovitelju s petnajstletnimi izkušnjami v tem poslu, govoril, da je bil korak, pravkar storjen po božji

previdnosti, sicer trden, vendar navzven prav nič trajen. Ta misel je bila v njem zakoreninjena tako pred kot po pridobitvi *nihil obstat*. Namreč komaj je Álvaro del Portillo odpotoval v Rim, že je Jožefmarija prijel za pero in začel sestavljati pismo, namenjeno vsem njegovim hčeram in sinovom v Delu. Zaključil ga je 31. maja 1943, ko se je generalni tajnik še vedno ukvarjal s prošnjami in avdiencami. Ko jim v tistem pismu spregovori o značilnostih duha, po katerem naj bi živeli, se za hip ustavi ter doda zgovoren vrinek s pojasnilom o tem, kaj si misli o tedanjih uradnih postopkih in o tistih, ki bodo še sledili:

Ordinariji škofij, v katerih delujemo, nas razumejo in nas imajo radi. In naj bo pravna oblika, ki jo bo sčasoma prevzelo Delo, katerakoli – Cerkev, ki je naša Mati, bo vedno spoštovala način življenja svojih

otrok, saj ve, da hočemo s tem samo služiti njej in ugajati Bogu.^[1]

Še bolj presenetljiv pa je neki drugi pojasnjevalni pristavek, tokrat v pismu z dne 14. februarja 1944. Šele dva meseca sta minila od vzpostavitve Duhovniške družbe svetega Križa, ko ustanovitelj članom Dela piše:

Rešitev – na vsak način prehodna, vendar za nekaj časa veljavna, ki bo presežena, ko bo to omogočal drugačen cerkvenopravniiter – temeljí na [...].^[2]

Kaj je rešitev prinašala s seboj, že vemo. Vseeno pa na tem mestu velja izpostaviti, da je ustanovitelj to rešitev dolgoročno štel za nesprejemljivo ter da je bil pripravljen stanje v kratkem popraviti, ko se bo za to ponudila priložnost. Seveda ne tako, da bi se na vrat na nos vrgel v neznano, temveč tako da naravo Dela razumno

ohrani neokrnjeno.^[3] Duhovniška družba svetega Križa je bila Jožefmariju podarjena kot ustanovna rešitev brez prizadevanja z njegove strani, kajti šlo je za pravcato darilo. Po drugi strani pa je vgrajevanje celote Opus Dei kot *družbe skupnega življenja brez zaobljub v Zakonik cerkvenega prava* zahtevalo obilo človeškega garanja. Jožefmarija kljub vsemu ni izgubljal poguma ter je v zgodovinskem razvoju ustanove ločil, kar je bilo nadnaravnega izvora in zato nedotakljivo, od tega, kar je bilo začasno in kar bi mu bilo dovoljeno sprejeti, toda brez popuščanja v bistvenem. Da je to bilo tako, dokazuje ne samo poznejši razvoj dogodkov, temveč tudi dejstvo, da je bil ustanovitelj že pred *pobožno zvezo*, leta 1940, prepričan, da bo treba zaorati ledino in zasnovati cerkvenopravno pot, primerno apostolatu Dela, ter da bo to ***naporna, težavna in trda naloga.***^[4]

Takšna drža odseva brezmejno zaupanje v Boga in ogromno zmožnost vizije, ki se bo postopoma razvijala. Ob začetku ustanove je v sanjah prehiteval stvarnost in si predstavljal, kaj bo v prihodnosti postalo Delo: čudovito polje apostolata, splošna mobilizacija kristjanov, ki vsak na svojem mestu služijo apostolskemu poslanstvu Cerkve, da bi postavili Kristusa na vrh vsake človeške dejavnosti. Ta pogled je samodejno izhajal iz sporočila in navdihov, prejetih v njegovem ustanovnem poslanstvu. A brž ko se je lotil iskanja trajne pravne umestitve v civilni in cerkveni družbi (zlasti v slednji), je bil ta duhovnik, v katerem so prekipevale sanje neslutelih možnosti, primoran pretehtati in skrbno proučiti vsak svoj nadaljnji korak. Stvari dejansko niso bile odvisne samo od njegove volje. Za tisto, kar pa je bilo v njegovi moči, je zastavil vse svoje sile. Lep dokaz za

to je bilo izvrstno izobraževanje, ki ga je nudil trem članom Dela, ki so se pripravljali na posvečenje. Ničesar, kar je imel na razpolago, ni zanemaril. Na človeški ravni je želel iz njih napraviti zakladnico cerkvenih znanosti, z nadnaravnega vidika pa vzor duhovniških kreposti.

Toda sredi tega optimizma in velikodušnosti – in ta razmislek velja poudariti – je zašel v slepo ulico glede inkardinacije ter ni vedel, kdaj in kako se bo mogel rešiti iz škripcev. V takšnem stanju ga je Duhovniška družba svetega Križa presenetila med mašo 14. februarja 1943. (Nekaj takega se mu je nepričakovano zgodilo že pri maši 14. februarja 1930, ko mu je Gospod dal razumeti, da bodo v Delu tudi ženske.) Ampak – na čem je temeljila Jožefmarijeva gotovost, da ga bo Bog v primernem trenutku obiskal s svojim navdihom? Predno podamo enostaven odgovor, velja spomniti, da ta duhovnik ni kar

stal križem rok in čakal, da se mu vrata odprejo ali da mu nekdo nakaže pot. Nasprotno, razmišljal in ukrepal je vnaprej ter se izpostavljajal z vedrim zaupanjem in z vero, da bo prej ali kasneje prejel odgovor od zgoraj, kot se je zgodilo v primeru inkardinacije duhovnikov.

Misel, ki jo skušamo izluščiti, je ravno to, da ustanovitelj ni hodil po tej poti, kakor da bi se vlekel za navdihi, prejetimi z neba, temveč si je prizadeval najprej vložiti svojo prizadevnost. Če je vmes posegel Gospod, je to storil zato, ker se je ta duhovnik najprej odzval na njegovo milost in s svoje strani prispeval svojo pobudo in požrtvovalnost.

To skrajno velikodušnost v služenju Cerкви (ki ima veliko skupnega z geslom »skriti se in izginiti«) je Jožefmarija šaljivo opredelil kot »prodajanje zajca za mačka«. To je ravno nasprotno kot prodajati

»mačka za zajca, kar pomeni nekemu goljufivo kot drag izdelek podtakniti nekaj, kar je mnogo slabše kakovosti«. ^[5]

Torej nekaj podobnega se je zgodilo z Opus Dei po cerkvenopravni vzpostavitvi Duhovniške družbe sv. Križa. Prenehal je biti *pobožna zveza* ter se spremenil v »preprosto laiško združenje pobožnega značaja«, medtem ko pa je bila resnica ta, da so vsi verniki Dela dosledno živeli isto kontemplativno poklicanost, enake *norme pobožnosti* in iste navade kot njihovi bratje v Duhovniški družbi. Položaj, v katerem se je znašel Opus Dei, povzame ustanovitelj v pismu novemu barcelonskemu škofu, monsinjorju Gregoriju Modregu:

Čeprav teh reči ne gre obravnavati v pismu in upam, da bom imel kmalu srečo, da se – tukaj ali v Barceloni – v miru z vami pogovorim, vam želim vnaprej povedati, da je bil zadnji

odlok – tisti o vzpostavitvi – že pred javno objavo v vseh svojih delih odobren s strani Rima: OPUS DEI je prenehal biti pobožna zveza in je postal Duhovniški družbi pripadajoča pobožna dejavnost, s svojima dvema vejama, moško in žensko, ki sta popolnoma ločeni in opredeljeni, ter s statutom, ki se razlikuje od statuta Duhovniške družbe svetega Križa.

Vse to je izrecno določeno v konstituciji Duhovniške družbe, ki je od Svetega sedeža prejela *appositio manuum*.

Naj vam še povem, da smo Kongregacijo za redovnike zaprosili samo [...] za tisto, kar nam je bilo podeljeno: da se smemo organizirati v obliki družbe skupnega življenja brez zaobljub, ki je zaenkrat seveda na ravni škofijskega prava. Zaradi vse naklonjenosti, ki so nam jo izkazali, o čemer vam bom

spregovoril osebno, moram svojemu gospodu škofu povedati, da so bili v Rimu do nas darežljivi. *Digitus Dei est hic*.

Iz povedanega je jasno razvidno, da moramo razločevati med Duhovniško družbo in Opusom. Prva, dokler bo to družba škofijskega prava, bo spadala pod jurisdikcijo častitih ordinarijev, kolikor ima hiše v njihovih škofijah. Opus Dei pa preneha biti pobožna zveza in se spremeni v preprosto laiško združenje pobožnega značaja, na podoben način kot so Konference sv. Vincencija odvisne od škofa v zadevah vere in navad tako kot drugi krščanski verniki: torej lahko prejema samo pohvale, blagoslove in odpustke ter ne potrebuje odobritve.

Za zdaj menim, da sem svojemu gospodu škofu dovolj obširno predstavil cerkvenopravni položaj Dela, ko pa se bom osebno srečal z

vami, vam bom z veseljem postregel z nadaljnjimi podrobnostmi.^[6]

Duhovniška družba sv. Križa je bila kakor igla, s pomočjo katere je bilo mogoče prodreti v cerkveno in civilno tkivo. Božja igla, v katero je bila neločljivo vdeta nit Opus Dei. Cerkvenopravna rešitev je bila začasna, kar je bilo očitno, toda Duhovniška družba sv. Križa kot ustanova se bo obdržala in bo prestala poznejše spremembe, dokler ne bo celotni Opus Dei pridobil svoje dokončne oblike kot osebna prelatura.^[7]

* * *

Naši trije duhovniški kandidati so filozofske in teološke predmete študirali temeljito in brez predaha. Da bi mogli opravljati prvi del izpitov, so na madridskega škofa naslovili prošnjo, v kateri vsak izmed njih izjavlja:

»... da se čuti poklicanega v duhovništvo in želi opraviti bogoslovni študij.

Zato naproša vašo ekscelenco, naj odredi, da bo pripuščen k opravljanju izpitov iz humanističnih in filozofskih predmetov, da bi mogel biti potem sprejet na študij teologije.«^[8]

Izpite iz filozofskih predmetov so opravljali, kot že rečeno, pred komisijo Koncilskega semenišča v Madridu, teološke predmete pa v Centru za cerkvene študije, ustanovljenem na osnovi cerkvenopravne vzpostavitve Duhovniške družbe sv. Križa. Medtem ko so tisti trije kandidati delali izpite in se je bližal konec njihovega študija, je očeta vse bolj obhajala neka neopisljiva ganjenost, ki je ni mogel več obvladovati. Končno pa je prišel trenutek, ko je gospod Leopoldo predlagal 25. junij

1944 kot možen datum za duhovniško posvečenje. Tako je to povedal Álvaro del Portillu, da bi sporočilo predal Jožefmariju, in ta je 25. aprila pisno odgovoril škofu:

Oče! Álvaro mi je posredoval vaše naročilo o datumu posvečenja teh prvih duhovnikov. Govoril sem s profesorji in ni ovir, da grejo v začetku junija na izpite iz teoloških predmetov, ki jim še manjkajo, in to dobro opravijo.

Zatorej rade volje sinovsko ugodim želji svojega gospoda škofa in bodo lahko posvečeni na ta dan. Zaradi urejanja papirjev, oblačil in obveščanja njihovih družin bi bilo dobro sporočiti konkretne datume posvečenj. Kot vedno sem na razpolago za vse, kar boste odločili. In v globoki ganjenosti ob skorajšnjem duhovništvu teh sinov moje duše ne morem skrivati brezmejne hvaležnosti Bogu ter

svojemu očetu, gospodu Leopoldu.
Naj vas On napolni s svojo milostjo!^[9]

Pred določitvijo datuma za podelitev nižjih in višjih redov je bilo treba zaprositi Sveti sedež za spregled glede vmesne dobe. In 12. maja je gospod Leopoldo poklical Jožefmarija ter mu dejal: »Naj kandidati jutri začnejo z osemdnevnimi duhovnimi vajami, kajti v soboto, 20. tega meseca, jim bom podelil prvo tonzuro, po kratkem premoru pa še preostale redove do duhovništva.«^[10]
Brez odlašanja so se 13. maja v El Escorialu začele duhovne vaje pred posvečenjem, na katerih je pridigal Jožefmarija.^[11]

Kar zadeva praktično izvedbo poučevanja, si je oče pridržal predmeta liturgija in pastorala ter jim to snov več mesecev podajal v obliki govorov in razprav. Zahteven je bil Jožefmarija glede kretenj, molitev in liturgične dostojnosti, zato

je v srca svojih sinov vsadil zavedanje, da se morajo zvesto držati tudi najneznatnejših napotkov v obrednikih, še zlasti obrednih predpisov pri sveti maši, ki izredno pripomorejo k zbližanju z Gospodom.^[12] Pri pastoralni je oče podoživljal obsežne in raznovrstne izkušnje svojega duhovniškega služenja (pridobljene v semeniščih in na univerzah, v podeželskih in mestnih župnijah, v dobrodelnih in apostolskih ustanovah, med redovniki in duhovniki, v samostanih in na ulici, skratka, med ljudmi vseh starosti in poklicev, med dejavnimi kristjani in oddaljenimi verniki); in te izkušnje je prenašal nanje s kratkimi in jasnimi nasveti.^[13]

Kot je obljubil gospod Leopoldo, je bila 20. maja slovesna podelitev tonzure, zatem pa so sledili nižji redovi. Subdiakonati jim je 28. maja v kapeli centra Diego de León podelil pamplonski škof, 3. junija pa so po

rokah pomožnega škofa madridske škofije, gospoda Casimira Morcilla, prejeli diakonat.^[14]___

Zadnje izpite so imeli 12. junija in petnajstega je Jožefmarija lahko gospodu škofu potrdil, da je vsak od kandidatov ***že v celoti opravil študij, ki je potreben za prejem duhovniškega posvečenja.***^[15]___

(Najbolj presenetljiv v teološkem spričevalu pa ni neprekinjeni seznam odličnih ocen *meritissimus*, temveč to, da se to sijajno zaporedje uspehov konča z enostavnim *benemeritus* pri predmetu liturgično petje. Nobeden od treh kandidatov ni uspel preseči te ocene. Pa to ni sramota. Česar Bog ne da ...)^[16]___

V dneh pred posvečenjem je oče prejemal odgovore na prošnjo, ki jo je malo pred tem poslal praktično vsem španskim škofom, da bi bodočim mašnikom podelili dovoljenje za opravljanje duhovniške

službe v njihovih škofijah. Vsi so rade volje ugodili očetu, ki je začutil, da ga obdaja naklonjenost cerkvene hierarhije.^[17]

V soboto, 24. junija popoldne, se je odpravil na vzhodno pokopališče, imenovano tudi pokopališče Almudena. Brez posebnega truda je podoživljal prizore iz tridesetih let. Kolikokrat je prišel tja v dežju, med mlakužami, ali pa po suhih prašnih poteh, da bi tam učil verouk, skrbel za bolne ali obiskal grob drage osebe. Tokrat je tja poromal, da bi se ob grobu, v katerem so počivali *stari starši* in Isidoro, zahvalil ter prosil za svetost novih duhovnikov.

Tudi po njihovi zaslugi je bil trenutek prvega duhovniškega posvečenja, ki ga je zaslutil že ob ustanovitvi Opus Dei, sedaj tik pred uresničenjem. In tisto obnovljeno upanje, da bi družina imela svete duhovnike, je v njem vzbujalo sanje o izpolnitvi

njegovih poslednjih želja. Molitve, ki so utripale na prvih straneh njegovih *Zapiskov*, so bile uslišane:

Duhovnik Dela! Že ure in ure smo govorili o njem!! Je moč Božjega dela. Svet! Moral bo pretiravati v kreposti, če je takšno pretiravanje mogoče ... Kajti člani laiki se bodo gledali v njem kakor v ogledalu, in samo če bo duhovnik meril zelo visoko, bodo drugi na neki srednji točki.^[18]

Bližal se je težko pričakovani dan. Ko je padel na kolena, da bi molil ob grobu starih staršev in Isidora, je v prsih od ganjenosti zadrhtel. Spričo zgodovinskega pomena tistega dogodka ni mogel v sebi zadržati naboja večnosti. V oči so mu stopile solze in jokal je od hvaležnosti, ko je razmišljal o požrtvovalnosti dragih oseb, ki so bile tam pokopane.^[19]

Nedelja, 25. junij 1944, je bila prazničen dan. Duhovniški kandidati so se v centru Diego de León poslovili

od očeta in se z avtomobilom odpeljali do škofijskega dvorca. Kot je bilo pričakovati, je bila kapela dvorca za občinstvo premajhna in gosta strnjena množica navzočih se je gnetla po sosednjih prostorih. Točno ob desetih je gospod Leopoldo začel z obredom. Komaj se je maša končala in so novi duhovniki odložili mašna oblačila, že so obiskovalci v gneči planili k njim, da bi poljubili pravkar posvečene roke. Mnogi so poleg poljuba nanje spustili tudi kakšno solzo. Med navzočimi so bili gostje iz nunciature in škofijskega dvorca, kleriki iz Madrida in drugih provinc, sorodniki, prijatelji in znanci, člani Dela ter predstavniki redov in redovnih kongregacij, ki so prišli v velikem številu: hieronimiti, dominikanci, piaristi, avguštinci, marijanisti, lazaristi ...^[20]—

Medtem ko se je to dogajalo, je ustanovitelj ob isti uri maševal v

kapeli centra Diego de León, stregel pa mu je José María Albareda.

Gospod Leopoldo je kósil na Ulici Diego de León v družbi novih duhovnikov in še kakšnega povabljenca. Ko se je dan prevesil, mu je oče želel predstaviti člane Dela, ki so bili takrat v Madridu; nekateri so prišli iz drugih mest, na primer iz Bilbaa ali Barcelone. Modri salon v pritličju je bil kmalu nabito poln mladih ljudi. Družinsko slavlje je trajalo kar lep čas, saj je oče z užitkom opisoval zasluge in sposobnosti vsakega od svojih sinov, pa tudi gospod škof je bil prav dobre volje, čeprav je bil tisti dan za njega precej naporen. Kar naprej je zvonil telefon ali pa je kdo trkal na vrata, da bi pozdravil novomašnike ali izrekel čestitko Jožefmariju. Tako je v nekem trenutku, ko ustanovitelja ni bilo zraven, škof izkoristil priložnost in povedal, kar je čutil ob pogledu na tisto zajetno skupino mladih.

Spregovoril jim je o ogromnem veselju, ki ga je navdalo ob posvetitvi te prve skupine duhovnikov. Spomnil jih je na preganjanja, ki jih je Delo moralo prestat v zadnjih letih in ki jih je Gospod dopuščal, da bi iz vsega tega napravil veliko dobrega. Priznal jim je, kako zelo je bil vesel in pomirjen, ko je izvedel, da kljub vsem stiskam niso gojili nobene zamere niti ni bila okrnjena njihova naklonjenost do ljudi, ki so bili orodje tiste kampanje. »Koliko solzá so mnoge matere pretočile zaradi tistih klevet, s katerimi so vas ožigosali za krivoverce in prostožidarje!« jim je dejal.^[21]

Zatem je govoril o očetu, o posebnem poslanstvu, ki ga je prejel od Boga, da bi vodil Delo in jih vzgajal. Njemu je bila dana milost, ki vodi do tega cilja: »Skrbno pazíte na očeta, saj to potrebuje, mi pa zelo potrebujemo njega.«

Nadaljeval je s pričevanjem in se dotaknil ogromnega bremena, ki ga je nosil oče, ter omenil njegovo zdravje, skrhamo od skrbi ter krepko načeto spričo dela in trpljenja:

»Dokaz za njegovo hudo utrujenost,« se je pošalil in spremenil ton govora, »je to, da si danes zjutraj ni upal priti na posvečenje iz strahu, da ne bi mogel zadržati svoje ganjenosti in bi ga videli jokati kakor starčka. Ker pa se je bal celo tega, da bi doma ostal sam, je poklical Joséja Marío Albaredo, da bi mu delal družbo ...

Vendar je prav tako mogoče,« je v resnem tonu pristavil škof, »da je na ta način žrtvoval nekaj, kar mu veliko pomeni: Tam bi zelo užival, vendar bom ostal doma.«^[22]

Za konec svojega nagovora jim je namenil nekaj ljubeznivih besed in jim podelil svoj blagoslov. Gospoda Leopolda so pospremili do avtomobila, in preden je sedel v

vozilo, je gospod škof želel objeti očeta ter tisti trenutek ovekovečiti s fotografijo.

Tistega popoldneva so šli vsi skupaj v kapelo k premišljevalni molitvi, pri kateri so sledili očetovim besedam. Navezal se je na nekaj stavkov svetega Pavla, ki jih je zapisal na listič pred desetimi leti. Vztrajno je poudarjal molitev in daritev kot temelja notranjega življenja, pa tudi osebno in skupno ponižnost. (Ob teh besedah je lahko mnogim prišla na misel ustanoviteljeva skrita in ponižna žrtev, ko se je odrekel navzočnosti na slovesnosti posvečenja v kapeli škofijskega dvorca.)

Ko bodo najmlajši med tukaj navzočimi že sivih las – ali pa bodo razkazovali bleščečo plešo, kot je videti pri nekaterih – in ko mene po zakonu narave že dolgo ne bo na svetu, vas bodo vprašali: Kaj pa vam

je rekel oče na dan posvečenja prvih treh duhovnikov? In vi jim boste odgovorili: Rekel nam je, bodite ljudje molitve, ljudje molitve in ljudje molitve.[23]

Nato jim je spregovoril o vztrajnosti in o križu. Oznanil je, da bo nekaj vernikov Dela kmalu odpotovalo v daljne dežele, ter zaključil z novico, da je iz Vatikana prispela brzojavka. Njeno sporočilo je bilo, da je sveti oče trem novim duhovnikom dal dovoljenje, da pri svoji novi maši vsem navzočim podelijo papeški blagoslov s popolnim odpustkom. Sledil je slovesni evharistični blagoslov in zapeli so *Te Deum*.

Klici, obiski in družinsko slavlje pa se je še kar nadaljevalo. Ko se je Jožefmarija pozno zvečer umaknil v svojo sobo, je bil od silnih čustev povsem izmučen.

↗ Naslednje poglavje

[1] *Pismo 31. 5. 1943, št. 53.*

[2] *Pismo 14. 2. 1944, št. 12.*

[3] *Niso mi všeč tisti, piše, ki skačejo v prazno, saj menim, da je mogoče korak za korakom iti naprej tako, da ohranimo, kar je bistveno in zato nedotakljivo. Tako ravna Cerkev, ki jo vodi Sveti Duh, da bi mogla graditi na trdni in varni zemlji (prav tam, št. 11).*

[4] *Pismo 11. 3. 1940, št. 46, pravi: Ko bo nebo presodilo, da je napočil čas, bo doseglo, da si bomo – znotraj ureditve apostolata v Cerkvi – utrli strugo, po kateri mora teči ta široka reka, ki je Delo in ki v sedanjih okoliščinah še nima primernege mesta, kjer bi se mogla ustaliti: to bo naporna,*

težavna in trda naloga. Treba bo premagati mnogo ovir, toda Gospod nam bo pomagal, kajti vse v njegovem Delu je njegova Volja.

[5] Prim. Sabina Alandes Caldés, RHF, T-04855, str. 4.

[6] Pismo iz Madrida, EF-440531-1. *Digitus Dei est hic* – božji prst je tukaj.

[7] Neustrezni in nadležni vidiki te rešitve so večkrat vztrajno izpostavljeni v omenjenem pismu z dne 14. februarja 1944. In po božji previdnosti je tako, saj bi se v nasprotnem primeru zdelo, da so bile nadaljnje etape na cerkvenopravni poti zgolj kaprice. Poleg drugih navaja ustanovitelj naslednje zadržke:

Ta rešitev za nas ni udobna, ker glavna stvar, Opus Dei, izgleda drugotnega pomena (prav tam, št. 12).

Opus Dei, ki je naše resnično Delo, tako postane del Duhovniške družbe sv. Križa, medtem ko je v resnici ravno Duhovniška družba sv. Križa le majhen delček Dela (prav tam, št. 17).

[8] Prim. AGP, Sección *Expedientes*, D-660.

[9] Pismo iz Madrida, EF-440425-1.

[10] V ustanoviteljevem Pismu iz El Escoriala montseraškemu opatu koadjutorju Aureliu Maríi Escarréju Janéju OSB, EF-440515-1.

[11] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 762. Duhovne vaje, predpisane v *Zakoniku* za različne stopnje posvečenja, so zaključili 15. junija in takrat je Jožefmarija kot predsednik Duhovniške družbe sv. Križa potrdil, da je vsak izmed treh kandidatov ***opravil svete duhovne vaje, ki so trajale toliko dni, kolikor jih Zakonik cerkvenega prava zahteva***

za prejem svetih redov; potekale so v samostanu El Escorial, v hiši lazaristov (Fernández de la Hoz 21) in v naših hišah. Prim. tudi AGP, *Sección Expedientes*, D-660.

[12] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 762. Kadar je šel v El Escorial, da bi pridigal na duhovnih vajah, tako kot na omenjenih vajah v mesecu maju, je oče prenočeval v samostanu in stanoval v sobi, v kateri je prebival sv. Anton Marija Claret. Predavanja o liturgični praksi je običajno imel v kapeli, ki jo je uporabljal ta svetnik. Prim. tudi José Luis Múzquiz de Miguel, RHF, T-04678/1, str. 43.

[13] Na primer: duhovnik ne sme biti lastnik duš, ampak preprosto orodje Svetega Duha, saj je On tisti, ki jih vodi. Prim. *prav tam*, str. 119.

[14] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 762; in AGP, *Sección Expedientes*, D-660.

[15] Prim. AGP, *Sección Expedientes*, D-660, *Tessera Studiorum*. Msgr. García Lahiguera pričuje, da »so kljub obilju dela, ki so ga imeli tisti fantje, dosegli izreden uspeh. Profesorji so občudovali njihov napredek, mene pa to ni presenečalo glede na visoko raven njihove civilne izobrazbe ter upoštevajoč njihovo prizadevnost pri študiju, ki jo je podpirala neutrudna očetova gorečnost« (José María García Lahiguera, v: *Testimonios ...*, *op. cit.*, str. 162). »Vsi trije so imeli za sabo že resen študij humanistike in znanosti ter so zelo intenzivno obdelali predmete cerkvenega učnega načrta« (José María Bueno Monreal, v: *Testimonios ...*, *op. cit.*, str. 17).

[16] Učitelj petja je bil gospod Enrique Massó, ki je imel učne ure v centru Diego de León in je poučeval tudi gregorijansko petje v centru Jorge Manrique. Prim. Francisco Ponz Piedrafita, RHF, T-04151, str. 46;

María Dolores Fisac Serna, RHF,
T-04956, str. 17.

[17] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.*
763; in AGP, *Sección Expedientes*,
D-660.

[18] *Zapiski*, št. 123, 9. 12. 1930.

[19] Prim. Poročilo, ki ga je podal
Teodoro Ruiz Jusué (26. 6. 1944), v:
AGP, *Sección Expedientes*, D-660. Oče
je ta dogodek omenil pri meditaciji
25. junija zvečer; prim. Francisco
Ponz Piedrafita, RHF, T-04151, str. 79.
Posvečenje duhovnikov, ki bi prišli iz
vrst Opus Dei, je bilo predmet
petnajstletne zaupljive in vztrajne
molitve.

[20] Prim. Poročilo, ki ga je podal
Teodoro Ruiz Jusué (od 20. 5. do 28.
7. 1944, str. 20), v: AGP, *Sección*
Expedientes, D-660.

[21] *Prav tam*, št. 2. Ravno ob tej
priložnosti jim je gospod Leopoldo

povedal, kako je nekega dne k njemu prišel Álvaro in kako mu je on zaupal svojo zaskrbljenost, da bo tista kampanja zoper Delo povzročila zamere med člani Opus Dei. Álvaro mu je takrat dejal, naj ga ne skrbi, saj oni sami dobro vedo, da je vse to dopuščal Bog, zato da bi jih prečistil; in da je bil dokaz za to dejstvo, da je Gospod pri tisti operaciji uporabljal skalpel iz platine.

Ko je gospod Leopoldo končal, mu je Álvaro, ki je sedel tam zraven, dejal: »Ampak, gospod Leopoldo, tisto sem vam rekel, ker sem slišal tako govoriti očeta.« Gospod Leopoldo pa je pribil: »Kakršen oče, takšen sin« (Manuel Botas Cuervo, RHF, T-08253, str. 26).

[22] Poroča Adolfo Rodríguez Vidal (25. 6. 1944), v: AGP, *Sección Expedientes*, D-660.

[23] *Prav tam.*

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/6-prvi-duhovniki/](https://opusdei.org/sl-si/article/6-prvi-duhovniki/) (12. Apr.
2025)